

Pozno popoldne, ko je jelo zahajati solnce, je končala Pomlad svojo gostijo; poslovila se je od gostov in odšla...

Tudi gostje so se razšli, in citronček je odfrfral domov. Postrani je letal, krilca so udarjala neenakomerno, da ni čutil bližajočega se vetra.

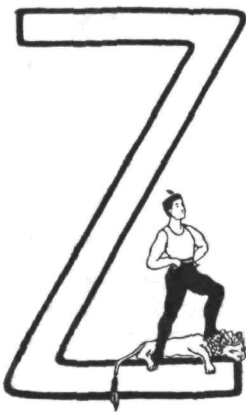
Na grmu sredi polja je sedel kos, mežikal v solnce in si žvižgal večerno pesem. Ugledal je metulja, zmedenega in vihravega, in nehal peti... Citronček je letel dalje; toda pripihal je veter in ga odnesel v razor. Ondi, na črni vlažni zemlji, je počival metulj in zaspal. Prišla je noč, zvezdnata, mrzla pomladanska noč; citronček je poginil, rumena pega v razoru...

Ko je zjutraj posijalo solnce, je prišel iz luknje med njivo stric krt. Ugledal je metuljčka, mladega citrončka, v razoru in se vrnil v zemljo. In ni ga bilo več nazaj tisti dan...

IVO TROŠT:

Zvonček bahač.

Zgodaj spomladi se dvigne zvonček iz zemlje, se baha ozira po snivajočem travniku, ki še ves pust in premrl komaj čuti žarkov pomladnega solnca, in kliče: »O, cvetice, mlade ve sestrice! Kako ste zaspane! Solnce se široko smeje z neba in vas vabi v veselo življenje. Kaj da se niste še naspale, zaspanke?«

Druge pomladne cvetice so se šele prebujale iz zimskega spanja in komaj so v snu čule mladega bahača. Kar se oglasi izpod bližnjega grma troben-tica, ki je s samo enim očesom gledala iz talne ruše: »Nam očitaš, da smo zaspane. Koliko prej si se pa ti lani spravil spat kot me! Ali ne pomniš, kako si bil že hromoten, zaspan, star in malo več živ, ko smo me bistro gledale v božje solnce ter se košatile s cvetjem in zelenjem? Kdor dolgo spi, se tudi naspi.«

Zvonček je previdno povесil glavico, spoznal resnico in molčal.

Že cvetke cveto . . .

*Na trati zeleni že cvetke cveto,
na barju so že tulipani,
upirajo čašice v modro nebo
in solnčece sveti v poljani . . .*

*Kot cvetke po solncu zelo hrepene,
želijo po jutranji rosi,
odprimo pomladi zdaj svoje srce,
da vanje veselja natrosi!*

Davorinov.

